

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Pavla Molka a soudců JUDr. Radana Malíka a JUDr. Barbary Pořízkové v právní věci žalobkyně: **a posteriori.cz s.r.o.**, se sídlem Na Týnici 95, Chýnice, zast. JUDr. Zdeňkem Kramperou, advokátem se sídlem Kořenského 1107/15, Praha 5, proti žalovanému: **Ministerstvo průmyslu a obchodu**, se sídlem Na Františku 1039/32, Praha 1, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 5. 11. 2020, č. j. MPO 563639/20/61100/01000, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 20. 5. 2021, č. j. 11 A 2/2021-49,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků **n e m á p r á v o** na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] Žalobkyně byla na základě rozhodnutí žalovaného z 8. 11. 2017, č. j. MPO 70331/17/61200 (dále jen „dotační rozhodnutí“), příjemkyní dotace na projekt vývoje softwaru pro vedení agendy notáře, který byl rozdělen do tří etap. Žalobkyně se zavázala k vytvoření dvou nových pracovních míst, jako způsobilé výdaje uplatnila osobní náklady na celkem čtyři pracovní místa v celkové výši 5 386 800 Kč.

[2] Po proplacení dotace za první etapu projektu, v níž osobní náklady tvořily částku 1 742 670 Kč, žalovaný naznal, že podle nařízení Komise (EU) č. 651/2014 ze dne 17. června 2014, kterým se v souladu s články 107 a 108 Smlouvy prohlašují určité kategorie podpory za slučitelné s vnitřním trhem (dále jen „nařízení GBER“), lze jako způsobilý výdaj uplatnit pouze náklady na nově vytvořené pracovní pozice. Dotace za první etapu ve výši 230 346 Kč, která odpovídala nezpůsobilým osobním nákladům ve výši 511 880 Kč (dotace byla poskytována ve výši 45 % způsobilých výdajů), byla tudíž vyplacena neoprávněně.

[3] Žalovaný následně zohlednil nařízení GBER tak, že upravil znění Pravidel pro žadatele a příjemce z operačního programu podnikání a inovace pro konkurenceschopnost – Zvláštní část (dále jen „pravidla pro žadatele“). V čl. 5.2.1 pravidel pro žadatele, který obsahuje demonstraci způsobu výpočtu osobních nákladů, bylo ve verzi ze dne 13. 4. 2017 mimo jiné uvedeno, že „[p]očet pozic není omezen výší závazného ukazatele nových pracovních míst.“ V nové verzi, platné od 15. 5. 2018, byla tato věta nahrazena větou „[p]očet pozic je omezen počtem nově vytvořených pracovních míst ve smyslu nárůstu RPJ [pozn. soudu: roční pracovní jednotka].“ Žalovaný rovněž upravil dotační rozhodnutí dodatkem č. 1 mimo jiné tak, že v hlavě II článku II odst. 10 bylo nyní výslovně uvedeno, že „[m]aximální počet podpořitelných pozic [...] je dán počtem vytvořených pracovních míst,“ přičemž „[v] případě vytvoření nižšího počtu pracovních míst, než byl počet podpořených pracovních míst [...] vyzve poskytovatel příjemce k vrácení dotace za nezpůsobilá pracovní místa.“

[4] Žalobkyně dále požádala o změnu projektu, a to o snížení počtu uplatňovaných pozic na dvě a snížení odpovídajících způsobilých výdajů. Osobní náklady na první etapu proto zpětně snížila o částku 511 880 Kč, tedy o nezpůsobilé osobní náklady vyplacené v první etapě, přičemž celkové osobní náklady projektu za všechny tři etapy nyní měly činit 2 685 360 Kč. Žalovaný žádost o změnu schválil dodatkem č. 2 k dotačnímu rozhodnutí. Žalovaný žalobkyni rovněž vyzval podle § 14f zákona č. 218/2000 Sb., o rozpočtových pravidlech a o změně některých souvisejících zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „rozpočtová pravidla“), k vrácení neoprávněně vyplacené části dotace ve výši 230 346 Kč – tedy částky, která byla při první etapě uplatněna za nezpůsobilé osobní náklady ve výši 511 880 Kč. Žalobkyně výzvě vyhověla a dotaci vrátila.

[5] Dne 30. 11. 2018 žalobkyně požádala o platbu za druhou etapu projektu; osobní náklady v žádosti tvořily částku 1 342 680 Kč. Žalovaný opatřením ze dne 8. 2. 2019, č. j. MPO 14849/19/61100/61150 (dále jen „opatření“), platbu podle § 14e rozpočtových pravidel zkrátil. Žalobkyně totiž podle něj v první etapě uplatnila osobní náklady ve výši 1 742 670 Kč, společně s osobními náklady uplatněnými v žádosti ve druhé etapě (1 742 670 Kč + 1 342 680 Kč) proto překročila rozpočet ve znění dodatku č. 2 k dotačnímu rozhodnutí, který činil 2 685 360 Kč. Osobní náklady na první etapu sice byly na žádost žalobkyně dodatkem č. 2 k dotačnímu rozhodnutí zpětně sníženy o 511 880 Kč, tatáž částka však i nadále zůstala součástí rozpočtu jako nedisponibilní v důsledku toho, že byla uplatněna na nezpůsobilé osobní náklady. Zjednodušeně řečeno, ačkoliv žalobkyně osobní náklady za první etapu snížila na 1 230 790 Kč a dotaci na uplatněné nezpůsobilé osobní náklady ve výši 511 880 Kč vrátila, rozpočet i po této změně a vratce zohledňoval celou částku, kterou v první etapě uplatnila a na kterou jí byla (původně, tedy bez zohlednění vratky) vyplacena dotace, tedy 1 742 670 Kč.

[6] Žalobkyně podala proti opatření žalovaného námitky. Měla totiž za to, že situaci vyřešila již dodatkem č. 2 k dotačnímu rozhodnutí, jímž byly osobní náklady ve všech třech etapách sníženy tak, že odpovídaly pouze osobním nákladům na dvě nově vytvořené pracovní pozice, a zároveň vrácením části dotace za první etapu. Uplatněné osobní náklady za první dvě etapy, z jejího pohledu tedy 1 230 790 Kč a 1 342 680 Kč, proto stanovený rozpočet nepřekročily. Postupem žalovaného, který do první etapy i nadále započítává částku 511 880 Kč jako nedisponibilní (tedy 1 230 790 Kč + 511 880 Kč), proto podle ní

pokračování

došlo ke dvojímu krácení dotace. Ministr průmyslu a obchodu námitky zamítl v záhlaví uvedeným rozhodnutím.

[7] Žalobkyně napadla rozhodnutí o námitkách u Městského soudu v Praze (dále jen „městský soud“), který její žalobu zamítl v záhlaví uvedeným rozsudkem. Žalovaný podle městského soudu změnou dotačních podmínek po zahájení projektu neporušil legitimní očekávání žalobkyně. Dotační podmínky již před úpravou provedenou dodatkem č. 1 k dotačnímu rozhodnutí odpovídaly čl. 14 nařízení GBER, podle kterého jsou způsobilými pouze mzdové výdaje na nově vytvořená pracovní místa. Dodatkem č. 1 k dotačnímu rozhodnutí proto došlo pouze ke zpřesnění dotačních podmínek, nikoliv k jejich změně. Uvedli-li pracovníci žalovaného v prezentacích k operačnímu programu, že způsobilými jsou i osobní náklady na jiná než nově vzniklá pracovní místa, jednalo se o informaci rozpornou s příslušnou právní úpravou, taková informace proto nemohla žalobkyni založit legitimní očekávání.

[8] Legitimní očekávání nemohla založit ani nepravdivá informace poskytnutá žalobkyni projektovou manažerkou, podle které bylo vedle vrácení neoprávněně vyplacené části dotace jednou z možností, jak situaci řešit, také krácení nezpůsobilé části dotace z první etapy v rámci etapy druhé a třetí. Žalobkyně se nadto touto informací neřídila a podala žádost o změnu projektu, v níž snížila způsobilé osobní náklady a kterou žalovaný schválil dodatkem č. 2 k dotačnímu rozhodnutí. Tento krok žalobkyně s projektovou manažerkou nijak nekonzultovala, přičemž krácení dotace bylo důsledkem právě této změny. Ani komunikace mezi žalobkyní a projektovou manažerkou tudíž nemohla být nesprávnou informací či konkrétním ujištěním, které by mohly založit legitimní očekávání.

[9] Žalovaný se nedopustil dvojího krácení dotace. Důvodem pro vrácení neoprávněně vyplacené části dotace bylo nesprávné uplatnění osobních nákladů na více míst, než kolik bylo způsobilých podle dotačních podmínek. Naopak ke krácení dotace došlo v důsledku změny dotačního rozhodnutí podle § 14o rozpočtových pravidel, o kterou žalobkyně sama požádala a kterou snížila celkovou výši osobních nákladů. Částku neoprávněně vyplacenou v první etapě nebylo možné použít na platby v dalších etapách, jak plyne z čl. 143 odst. 4 nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 1303/2013 ze dne 17. 12. 2013, o společných ustanoveních o Evropském fondu pro regionální rozvoj, Evropském sociálním fondu, Fondu soudržnosti, Evropském zemědělském fondu pro rozvoj venkova a Evropském námořním a rybářském fondu, o obecných ustanoveních o Evropském fondu pro regionální rozvoj, Evropském sociálním fondu, Fondu soudržnosti a Evropském námořním a rybářském fondu a o zrušení nařízení Rady (ES) č. 1083/2006 (dále jen „nařízení o fondech“). Nesprávně vyplacená částka, byť byla žalobkyní vrácena, se tudíž stala nedisponibilní – žalobkyni ji sice nebylo možné znovu vyplatit, i nadále se však počítala do celkově uplatněných výdajů.

II. Obsah kasační stížnosti žalobkyně a vyjádření žalovaného

[10] Žalobkyně (dále jen „stěžovatelka“) napadla rozsudek městského soudu kasační stížností, v níž navrhla jeho zrušení z důvodů podle § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“).

[11] Závěr městského soudu o pouhém „zpřesnění“ dotačních podmínek je nesprávný. Chybně vycházel z již aktualizovaného znění pravidel pro žadatele platného ode dne 15. 5. 2018, které bylo vydáno až po vydání rozhodnutí o poskytnutí dotace a po proplacení první etapy projektu. Správně měl městský soud vycházet z pravidel pro žadatele ve znění platném ode dne 13. 4. 2017, v nichž bylo uvedeno, že „[p]očet pozic není omezen výší závazného ukazatele nových pracovních míst“. Stejnou informaci obsahovaly i prezentace žalovaného. Nelze proto tvrdit, že podmínku týkající se omezení způsobilých výdajů na nově vytvořená pracovní místa obsahovaly dotační podmínky od počátku.

[12] Městský soud nijak nereagoval na námitku, že žalovaný v rámci první etapy proplatil celou požadovanou částku, aniž by ji krátil, přestože stěžovatelka deklarovala, že hodlá vytvořit jen dvě nová pracovní místa, a uplatňovala tomu neodpovídající vyšší osobní náklady. Žalovaný tedy musel dotační podmínky rovněž vykládat tak, že počet uplatňovaných pozic může být vyšší než počet nově vzniklých pracovních míst. Pro stěžovatelku byl autoritativní právě tento výklad unijních předpisů, neboť jako příjemce dotace legitimně očekávala, že žalovaný stanoví pravidla dotačního programu v souladu s právními předpisy. S odkazem na nález Ústavního soudu ze dne 2. 4. 2019, sp. zn. II. ÚS 216/18, konstatovala, že po ní nebylo možné požadovat, aby kontrolovala správnost postupu žalovaného.

[13] Městský soud nesprávně vyhodnotil i význam postupu projektové manažerky pro stěžovatelčiny vlastní kroky. Poté, co byly změněny dotační podmínky, stěžovatelka otevřeně komunikovala s projektovou manažerkou, která jí potvrdila možnost krácení dotace v dalších etapách. Právě proto stěžovatelka požádala o změnu projektu v podobě snížení počtu uplatňovaných pozic a způsobilých výdajů. Pokud by informace od projektové manažerky byla správná, snížení rozpočtu by stěžovatelčinu současnou situaci nezpůsobilo. Jde o stav zapříčiněný tím, že v rozporu se sdělením projektové manažerky bylo stěžovatelce ihned nařízeno vrátit neoprávněně vyplacenou část dotace. Nelze proto jednoduše uzavřít, že nesprávná informace se změnou projektu (snížením rozpočtu) nijak nespojují. Stěžovatelka ke změně projektu přistoupila v reakci na sdělené informace.

[14] Stěžovatelka nesouhlasí ani se závěrem, že nedošlo ke dvojímu zkrácení dotace, neboť část poskytnutých prostředků, které vrátila, se jí stále započítává do celkového objemu poskytnutých prostředků. Stěžovatelka od počátku postupovala v souladu s dotačními pravidly, byl to naopak žalovaný, kdo po vyplacení dotace způsobil, že se část prostředků stala neoprávněně vyplacenými prostředky na nezpůsobilé výdaje. V návaznosti na toto pochybení nadto žalovaný stěžovatelku nesprávně informoval, jak situaci řešit. Tyto okolnosti však městský soud nijak nezohlednil.

[15] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti podpořil závěr městského soudu, že dotační podmínky byly pouze zpřesněny, a upozornil na zásadu *ignorantia legis non excusat*. Ke všem příjemcům dotace, kterých se toto upřesnění týkalo, zachoval rovný přístup, závčas je o změně informoval a vyzval je k reakci. Stěžovatelka se změnou podmínek souhlasila. Námitka, že městský soud vycházel z nesprávného, pozdějšího a již upraveného znění pravidel pro žadatele a příjemce, proto neobstojí. Stěžovatelka byla upozorněna na následky porušení závazných podmínek. Legitimní očekávání nelze založit protiprávním stavem, ani kdyby šlo o vyplacení nezpůsobilých výdajů v rámci první žádosti o platbu. Za dodržení všech podmínek dotace jsou odpovědní výlučně příjemci podpor. Při schvalování

pokračování

žádosti o změnu žalovaný nezkoumá motivaci žadatele; je-li změna v souladu s rozhodnutím o poskytnutí dotace a s dalšími podmínkami, schválí ji. Není navíc ani jasné, jak mohla informace sdělená projektovou manažerkou vést stěžovatelku k podání žádosti o snížení rozpočtu. Údajné dvojí krácení dotace tedy způsobila stěžovatelka sama snížením rozpočtu. Žalovaný proto navrhl kasační stížnost zamítnout.

III. Posouzení Nejvyšším správním soudem

[16] Nejvyšší správní soud posoudil formální náležitosti kasační stížnosti a shledal, že kasační stížnost byla podána včas a jde o rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost přípustná. Posoudil ji v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a dospěl k závěru, že napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.).

[17] V první kasační námitce stěžovatelka uvádí, že městský soud pochybil, když při posuzování žaloby vycházel z již aktualizovaného znění pravidel pro žadatele. Z bodů 18. a 54. napadeného rozsudku opravdu vyplývá, že městský soud mylně vycházel z pravidel pro žadatele ve znění platném od 15. 5. 2018, tedy v aktualizovaném znění. Podle NSS však jeho závěr, že došlo pouze ke zpřesnění dotačních podmínek, i přes to obstojí.

[18] Podle čl. 14 odst. 4 písm. b) nařízení GBER se za způsobilé výdaje považují *mzdové náklady odhadované na období dvou let, jež jsou spojeny s pracovními místy vytvořenými počáteční investicí*, přičemž podle čl. 14 odst. 9 písm. a) nařízení GBER musí investiční projekt *vést k čistému zvýšení počtu zaměstnanců oproti průměrnému stavu za předchozích dvanáct měsíců*, což znamená, že od počtu zjevně vytvořených pracovních míst se odečtou pracovní místa, jež za uvedené období zanikla. Z uvedených ustanovení tudíž vyplývá, což v projednávaném případě není sporné, že způsobilými výdaji jsou pouze náklady na nově vytvořená pracovní místa.

[19] Stěžovatelka setrvale namítá, že dotační podmínky, na rozdíl od nařízení GBER, zpočátku neomezovaly způsobilé výdaje pouze na nově vytvořená pracovní místa. To však není pravda. Dotační rozhodnutí již v původním znění před dodatkem č. 1 v hlavě II čl. II odst. 8 uvádělo: *„Dotace na osobní náklady je poskytována na hrubé mzdy zaměstnanců na podpořených pracovních místech [...] Příjemce dotace je povinen prokázat, že tyto osobní náklady se vztahují k odborným pracovním místům vytvořeným v přímé souvislosti s realizací projektu...“* Podle odst. 10 téhož článku se pak *„[v]ytvářením pracovních míst [...] rozumí čistý nárůst počtu pracovních jednotek (RPJ) na odborných místech přímo zaměstnaných ve všech provozovnách žadatele na území ČR ve srovnání s průměrem relevantních pozic za posledních 12 měsíců předcházejících datu zahájení projektu“* (podtržení doplněno soudem). Dodatek č. 1 k dotačnímu rozhodnutí se znění citovaných částí čl. II odst. 8 a 10 nikterak nedotkl. Ustanovení čl. II odst. 10 bylo pouze doplněno vložení následujících vět: *„Maximální počet podpořitelných pozic dle Hlavy II. článku II, odstavce 8 je dán počtem vytvořených pracovních míst. [...] V případě vytvoření nižšího počtu pracovních míst, než byl počet podpořených pracovních míst dle Hlavy II. článku II, odstavce 8, vyzve poskytovatel příjemce k vrácení dotace za nezpůsobilá pracovní místa.“*

[20] Dotační rozhodnutí tedy od samého počátku výslovně uvádělo, že dotace se vztahuje k pracovním místům vytvořeným v přímé souvislosti s realizací projektu, přičemž vytvořením pracovního místa se rozumí čistý nárůst počtu pracovních jednotek. Již od počátku tedy odpovídalo dotační rozhodnutí znění čl. 14 odst. 4 písm. b) a odst. 9 písm. a) nařízení GBER a neumožňovalo do způsobilých výdajů zahrnout osobní náklady na stávajícího zaměstnance, jenž byl pouze převeden na projekt. Úprava dotačního rozhodnutí dodatkem č. 1 na znění citovaných ustanovení nic nezměnila, pouze je dále zpřesnila.

[21] NSS má navíc za to, že ani původní znění pravidel pro žadatele neumožňovalo zahrnutí osobních nákladů na stávajícího zaměstnance převedeného na projekt do způsobilých výdajů. V čl. 5.2.1 pravidel pro žadatele, který obsahuje příklad výpočtu osobních nákladů, bylo již v neaktualizované verzi ze dne 13. 4. 2017 mimo jiné uvedeno, že „[p]očet pozic není omezen výší závazného ukazatele nových pracovních míst“ (str. 27, podtržení doplněno soudem). Závazný ukazatel nových pracovních míst, o kterém citovaná věta hovoří, stanovoval, jaký *minimální počet* nových pracovních míst musí být vytvořen, přičemž se jednalo o „*pevně daný ukazatel podle velikosti podniku (2/3/4 pro malý/střední/velký podnik)*.“ Tomu odpovídá také hlava II čl. II odst. 9 dotačního rozhodnutí. Pravidla pro žadatele tedy již v původní, neaktualizované verzi, nestanovovala, jak tvrdí stěžovatelka, že počet podpořených pozic není omezen počtem *nově vytvořených pozic*, ale to, že počet podpořených pozic není omezen *výší závazného ukazatele nových pracovních míst*. Stanovila tedy pouze a jen to, že příjemce dotace může vytvořit a uplatnit více nových pracovních míst, než závazným ukazatelem stanovený minimální počet.

[22] Nařízení GBER, dotační rozhodnutí, jakož i pravidla pro žadatele, jež jsou podle hlavy I čl. I. odst. 1 dotačního rozhodnutí jeho nedílnou součástí, tedy již od samého počátku umožňovaly jako způsobilé výdaje uplatnit pouze osobní náklady, které se vztahovaly k nově vytvořeným pracovním místům. Žádný z těchto pro stěžovatelku závazných pramenů tudíž neposkytoval oporu pro její postup. Nehledě na to, zda zaměstnanci žalovaného ve svých prezentacích tvrdili něco jiného (obsah prezentací nebyl v řízení před městským soudem předmětem dokazování), nemohlo to vést k vytvoření legitimního očekávání či k „legalizaci“ postupu v rozporu s právními předpisy a dotačními podmínkami (rozsudek NSS ze dne 15. 8. 2012, č. j. 1 Afs 15/2012-38, č. 2713/2012 Sb., bod 33 a judikatura tam citovaná). Za dodržení všech podmínek dotací jsou podle téhož rozsudku odpovědní příjemci podpor, kteří by si proto měli vždy alespoň ověřit, zda jsou případné neformální informace od poskytovatele dotace v souladu s dotačními podmínkami a právní úpravou, které jsou pro ně závazné.

[23] Stěžovatelka dále namítla, že městský soud nijak nereagoval na námitku, že pokud žalovaný dotaci v první etapě proplatil v plné výši, vykládal dotační podmínky rovněž v rozporu s unijní úpravou, přičemž stěžovatelka považovala výklad žalovaného za autoritativní. NSS nemá za to, že by městský soud tuto argumentaci opomněl vypořádat. Jedná se totiž v zásadě o obdobu námítky porušení legitimního očekávání, kterou městský soud dostatečně vypořádal v bodech 57. až 61. rozsudku. Z judikatury NSS vyplývá, že povinnost řádného odůvodnění rozhodnutí nelze mechanicky ztotožňovat s povinností poskytnout podrobnou odpověď na každý jednotlivý argument uplatněný v žalobě. Odpověď na základní námítky v sobě může v některých případech konzumovat i odpověď na některé námítky dílčí a související (viz např. rozsudky NSS ze dne 14. 2. 2013,

pokračování

č. j. 7 As 79/2012-54, či ze dne 19. 2. 2014, č. j. 1 Afs 88/2013-66, či náleze Ústavního soudu ze dne 17. 12. 2008, sp. zn. I. ÚS 1534/08). V projednávaném případě postup stěžovatelky neměl oporu ani v unijní úpravě, ani v dotačním rozhodnutí a pravidlech pro žadatele. Postup či informace žalovaného, které s nimi byly v rozporu, proto nemohly stěžovatelce založit legitimní očekávání.

[24] To, že poskytovatel přistoupí k vyplacení dotace, nadto bez dalšího neznamená, že příjemce dotace splnil všechny dotační podmínky; v praxi se samozřejmě může stát, že nesoulad s dotačními podmínkami je zjištěn teprve *ex post*, na což rozpočtová pravidla pamatují zejména v § 14f a § 15. Proto není příléhavý ani stěžovatelčin odkaz na náleze sp. zn. II. ÚS 216/18. V něm Ústavní soud dovodil existenci legitimního očekávání, jež mohlo vést k prolomení objektivní lhůty pro podání návrhu na obnovu řízení, z nesprávného poučení v pravomocném správním rozhodnutí adresovaném stěžovateli v dané věci (body 23, 34 a 36 nálezu). Nynější stěžovatelka, nehledě na skutečný obsah dotačních podmínek a relevantní právní úpravy, svůj postup založila pouze na údajné informaci žalovaného, kterou však nelze považovat za konkrétní ujištění ve smyslu judikatury k principu legitimního očekávání citované v bodě [21] tohoto rozsudku.

[25] Stěžovatelka konečně namítá, že městský soud nesprávně posoudil vliv informací od projektové manažerky na stěžovatelčin postup, jakož i otázku dvojího krácení dotace. NSS výše dovodil, že uplatnění osobních nákladů na stávající pracovní pozice v první etapě projektu bylo již od počátku v rozporu nejen s nařízením GBER, ale také s dotačními podmínkami, a to bez ohledu na případnou nesprávnost informací v prezentacích žalovaného. Městský soud proto správně dovodil, že se jednalo o nesrovnalost ve smyslu čl. 2 odst. 36 nařízení o fondech, v důsledku které se příslušná částka stala podle čl. 143 odst. 4 nařízení o fondech částkou nedisponibilní. Stěžovatelkou namítané „dvojí krácení“ dotace nebylo ve skutečnosti dvojitým krácením, ale důsledkem souběhu několika okolností, a to vrácení neoprávněně čerpané části dotace, aplikace čl. 143 odst. 4 nařízení o fondech na tuto částku a změny dotačního rozhodnutí dodatkem č. 2 na žádost stěžovatelky.

[26] Byla to právě žádost stěžovatelky o změnu dotačního rozhodnutí, schválená dodatkem č. 2, která vedla ke krácení dotace. Tento závěr lze doložit jednoduchou úvahou – nechala-li by stěžovatelka rozpočet projektu beze změny, ke krácení dotace by nedošlo a částku na dvě nově vytvořené pracovní pozice by mohla za splnění ostatních dotačních podmínek vyčerpat v plné výši, a to i přes to, že část dotace vyplacené v první etapě musela vrátit a odpovídající částka se pro další dvě fáze stala nedisponibilní ve smyslu čl. 143 odst. 4 nařízení o fondech. NSS rozumí tomu, že stěžovatelka podala žádost o změnu projektu patrně v upřímné snaze napravit situaci, aniž by si byla vědoma čl. 143 odst. 4 nařízení o fondech a důsledků, které bude jeho aplikace v projednávaném případě mít. Vrácení neoprávněně vyplacené části dotace a aplikace čl. 143 odst. 4 nařízení o fondech však bylo s ohledem na výše uvedené po právu a neexistovala možnost k nim nepřistoupit.

[27] Naopak bylo zcela na stěžovateli, zda podá žádost o změnu projektu či nikoliv. Žalovaný její žádost v souladu se zákonem dodatkem č. 2 k dotačnímu rozhodnutí schválil. Na zákonnosti této změny nic nemění ani případný vliv, který mohly mít informace projektové manažerky na motivaci stěžovatelky žádost o změnu podat. NSS ostatně nemá ani žádnou možnost, jak by tento krok mohl zvrátit v nyní projednávané věci, v níž je

přezkoumáváno rozhodnutí žalovaného o krácení dotace. Rozhodnutí žalovaného je tudíž v tomto ohledu zcela v souladu se zákonem.

IV. Závěr a náklady řízení

[28] Z výše uvedeného vyplývá, že napadený rozsudek městského soudu není nezákonný z důvodů namítaných v kasační stížnosti. Proto NSS kasační stížnost jako nedůvodnou zamítl podle § 110 odst. 1 s. ř. s.

[29] Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o § 60 odst. 1, větu první, ve spojení s § 120 s. ř. s., podle kterého nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Stěžovatelka ve věci neměla úspěch, a proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovaný měl ve věci plný úspěch, avšak jemu žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly, a proto mu je soud nepřiznává.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 3. března 2023

JUDr. Pavel Molek
předseda senátu